

אופיר קיט ז"ל

לאחר מסע כומתה של 90 ק"מ

סמל

אופיר קיט

בן תינה ובנימין-עמר

חטיבת גבעתי

נפל ביום א' בתמוז תשס"א (22.06.2001)

בן 20 בנופלו

מקום מגוחתו בית העלמין הצבאי הר הרצל

סיפור חייו

בן תינה ובנימין-עמר, נולד בירושלים בצהרי יום כ"ה בתש"ן תשמ"ב (22.11.1981), בן שני אחרי האח חיים-ישראל, עם לידתו, נטעה עיריית ירושלים עץ על שמו ביער ירושלים. אופיר גדל והתחנך בירושלים. הוא החל את לימודיו היסודיים בשכונת מגורו, טוה יעקב, שם למד בבית-הספר הממלכתי-דתי על-שם ברנדט. בסיום כיתה ג' עבר לבית-הספר הממלכתי-דתי על-שם הרב מרדכי וזיה הנ"ך בתנועת "בני עקיבא" בסניף שבמקום מגוריו. את לימודיו התיכונים עשה בבית-הספר התיכון החורני לבנים "היסלמרב" שבשכונת בית וגן, שם סיים את לימודיו במגמה הספרותית.

משנולד האח יאיר, היה אופיר ל"ילד סנדוויץ'". הוא אהב מאוד מוזיקה ובמיוחד את להקת "הביטלס" ("החפושית") ואת כל הקשור בהם. נוסף על כך, הרבה לשמוע את להקת "קסין" ואת הזמר אלטון ג'ון. בשנותיו האחרונות למד בעצמו לנגן בפסנתר והיה מנגן להנאתו. אך מרבית זמנו המנו של אופיר הוקדשה לכדורסל, שם התגלה כישורו האמיתי. אופיר שיחק בנבחרות הגער של הקבוצות "המועל ירושלים", "מכבי ירושלים" ו"אליצור", בנבחרת "ונה קסין" וכן בנבחרת בית-ספרו - "היסלמרב", שבה היה מהשחקנים הבולטים ותרם רבות לזכייתה באליפות הארץ בשנת 1999.

אופיר היה נער גבון וחריף-שכל, בעל נוכחות בולטת ומרשימה, וכאשר היה נכנס הביתה, אפילו הקירות הדוממים או מתעוררים לחיים. בזכות שמחת החיים המיוחדת שהתברך בה, הצליח להוציא את הרוי מהמסבך הקשה שבו היו שוחים בעקבות אובדן ממחלה של הבן הבכור חיים-ישראל, כאשר אופיר היה בן אחת-עשרה וחצי.

בהגיעו לניל חמש-עשרה החל אופיר לעבוד בחברת "אדיס", והקשר המיוחד שנצר עם החברה ועם מעסיקו העמיק והפך לחלק משמעותי בחייו. תוך שהוא משלב עבודה ולימודים, עסק אופיר בארגון תחרות ה"סטריט-בול" - הפנינג כדורסל גדול וסמנטי בהשתתפות אלפי בני טער ומבוגרים, שבמהלכו מתקיימים משחקי ראווה, סופעים אקרובטיים, תחרות הסבעות ותחרות קליעות שלוש נקודות. אופיר היה מעורב בארגון הטורנירים בכל רחבי הארץ - ממטולה בצפון ועד אילת בדרום - דבר אשר הצריך ממש עם ראשי ערים, מנהלי מחלקות ספורט בעיריות ומנהלי בחי-מלך בערים שונות. כל זאת עשה בהתלהבות ובהצלחה רבה, כשהוא מפגין עומה וכישורים ארגוניים בלתי מבלתיים ומהווה את הרוח החיה, מרגע שהחל לעסוק בארגון אירועי הספורט, הפך ביתו של אופיר ל"חמ"ל אדיס": קירות הבית קושטו בסמלי החברה, וכל בני המשפחה הולבשו בבגדיה. לאחר נסילתו, סיפרו ג'איי ומיכל, מנהלי השיווק של החברה: "בקיץ 1996 הצטרף אופיר לעבודה בטורניר ה"סטריט-בול" של 'אדיס' שנערך בירושלים. מרגע זה ואילך נקשרה נשמו בפעילות המותג בארץ, והיה לעובד מן המגזין בארגון ובהפעלת אירועי הספורט של החברה. כל ימות השנה, ימי חל ותנים, ימי נשם וחמסן, מקריית שמונה ועד אילת, בכל יום ואחר ליווה אותנו אופיר. רוח ההתנדבות והאחריות שאפיינו את אופיר באו לדי ביטוי במעורבותו הרבה, באכסחיות ובהשקעת הזמן והמרץ שתרם לאירועים אלו. החשיבה הפתוחה שלו וראיית הדברים, יחד עם אחריות וביצוע, תרמו רבות להצלחת האירועים. אהבתו הרבה לחברת 'אדיס' ומוצריה באה לביטוי גם באופן שבו היה לבוש ובאופן שבו השפיע על סביבתו הקרובה לצרף את מוצרי המותג שבה אהב. אופיר זה, האחריות והמסירות ואישיותו הדומננטית, חריצותו ושמחת החיים שלו, יח בזיכרוננו לעד".

אופיר היה דמות בולטת ומעורבת בכל מקום שאליו הגיע, מנהיג מלידה, נמרץ ושאתן. עיסוקו הרבים לא מנעו ממנו לסיים את לימודיו בהצטיינות, ולא בכדי חשב על לימודי משפטים בעתיד, דבר שתאם מאוד את כישוריו ואת אופיו. את תקופת לימודיו בתוכן סיכם שאלו וידד, שהיה מתוכנן בכיתות י"א-י"ב: "אופיר היה מוכר בכל בית-הספר בהיותו ספורטיבי מצטיין, רכז בנבחרת

הכדורסל בבית-הספר, שהוביל את בית-הספר לראשונה לאלופות הארצית של כחי-הספר התיכוניים בכרטיאל (קיץ 1999). למרות שהגושא תבע זמן ומאמץ, הדבר לא מנע בשאיפתו להצטיין, להצליח בלימודים ולהשיג תעודת בגרות טובה. אוסיר למד במגמת ספרות, שם ביטא את עולמו הפנימי המגוון והמורכב. בנסף, שיהק בקבוצת תאטרון של כיתות י"ב, שם ביצע תפקיד מרכזי ששיקף את כישורו הגדול בתחום הדרמה והמשחק. תחום אחד ממספר תחומים שהיה מוכשר בהם. מעמדו החברתי בכיתה היה בעמדת השפעה של תרומת מצב רוח טוב ואופטימיות חמידית לכל חבריו ומר"ל.

בחודש מרץ 2000 התגייס אוסיר לצה"ל ושוכן בפלוגת התבלה וההגדסה (פלה"ן) של חטיבת "נבעתי". עד מהרה הפכה פלה"ן למשפחתו ולביתו השניים. הוא נקשר לחבריו ביחידת, הפנין יכולת נבואות והיה חדוד מוסיבציה לשרת כלחם מקצועי וערכי. מסקד הצוות, סגן עידו ברקאי, ידע לספר על לחם "שהיה תמיד מלא שמחת חיים והומור ותמיד מחייך", ולא מן הנמנע, שאוסיר היה יוצא לקורס קצינים ומתקדם בסולם הפיקוד.

עם מרוץ אינתיפאדת אל אקצה הפסיקו הצוותים את מסלולם וירדו לרצועת עזה. תחילה הצבא אוסיר עם פלוגתו בכפר דרום-צרים, ובהמשך בדעית.

ביום שישי, א' בתמוז חס"א (22.6.2001) בשעה 16:22, נפל אוסיר בפעילות מבצעית ברצועת עזה. באותו יום יצא לסיור עם צוות לחומים ממנוב סמוך ליישוב דעית, בתוך השטח המסודר שסביב היישובים היהודיים בצפון הרצועה, כשלתחילת הבחינו בג'יפ חשוד בעל לוחות זהו ישראליות, שהיה מחוסר בתול ואנשי מאותחים לעזרה. אוסיר וחברו לצוות, סמל אביב איזק מכפר סבא, התקרבו לג'יפ, אלא שאז התרחקו ממנו הפלסטינים ושנית ספרות לאחר מכן התפוצץ הרכב. מעוצמת ההדף נפצעו אוסיר ואביב אנושות, ובתוך זמן קצר נסטרו מפצעים. התברר כי בג'יפ ישב מחבל מתאבד וכי הרכב הכיל מטען נפץ רב-עוצמה, במשקל 35 קילוגרם. במותם, מנעו אוסיר ואביב מן המחבל לממש את כוונתו המקורית - להגיע לחוף שקמה ולהתפוצץ בין מאות המתרחצים ששהו בו באותה עת. הרוג הצבאית של החמאס, נדודי עז א-דין אל קאסם, נטלה אחרית לפינוע.

אוסיר היה בן עשרים בנספלו, הוא הובא למסחת עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הוחזר הורים ואח - יאיר. לאחר נסילתו הגלה לדרגת סמל.

בימי השבעה סקדו את בית המשפחה מנתחים רבים, ובהם אנשים שעמדו בקשר עם אוסיר במהלך שנות פעילותו כמארגן אירועי הספורט ב"אדידיס", אלה הגיעו מכל קצות הארץ וסיפרו להורים על עשייתו הרבה והמבורכת של בנם.

סרן דולב קידר, מסקד היחידה שבה שירת אוסיר, כתב למשפחתו: "... חברי של אוסיר תיארוהו כדמות בולטת בצוות, המחנעין בכל הפרטים הקטנים וממנן מקצועיות יוצאת דופן. לא בכדי נהרג אוסיר בשעה שהגיע נכונות לעזר לרכב בצד הדרך. אוסיר בלט בשמחת החיים שהקריין גם על הסובבים אותו. 'משפחת דולב' מחבקה ומאמצת אתכם אל חיקה ומצדיעה לאוסיר. ... יד זכור ברך".

אוסיר הגצח באתו האינטרנט של חטיבת "נבעתי", במסך "חרוטים בלבנו". עיריית ירושלים מקדישה לזכרו של אוסיר את סקס הפסום של טורניר ה"סטרטס-בול" האנתי, טורניר שאוסיר היה ממארגניו ואשר נערך מדי שנה בשנה ברחבת העירייה בכיכר סמרא.

קריאת "הוד והדר" של התנועה המסורתית נטעה בהרי ירושלים עץ לזכרו של אוסיר.

[דף זה הוא חלק ממסעל ההנצחה הממלכתי "זכור", שנערך ע"י משרד הביטחון]

ילדות

אופיר מחופש לחייל גבעתי בפורים

אופיר נולד בכ"ה בחשוון תשמ"ב, 22 בנובמבר 1981, בשכונת נווה יעקב. בן שני לדינה ועומר. "כילד, הוא היה מלא שמחת חיים, אהב כדורסל, אהב לשחק והיה מלא חוש הומור. אופיר היה מאוד שובב, שיגע אותי בכל מצב.

כשהיה קטן הוא אהב מאוד לאכול חמאה. לקחת אותה ביד ולאכול כמו גלידה," מספרת דינה, אמו של אופיר.

אופיר מחופש לאינדיאני

שני דובונים

אופיר עם אחיו ישראל

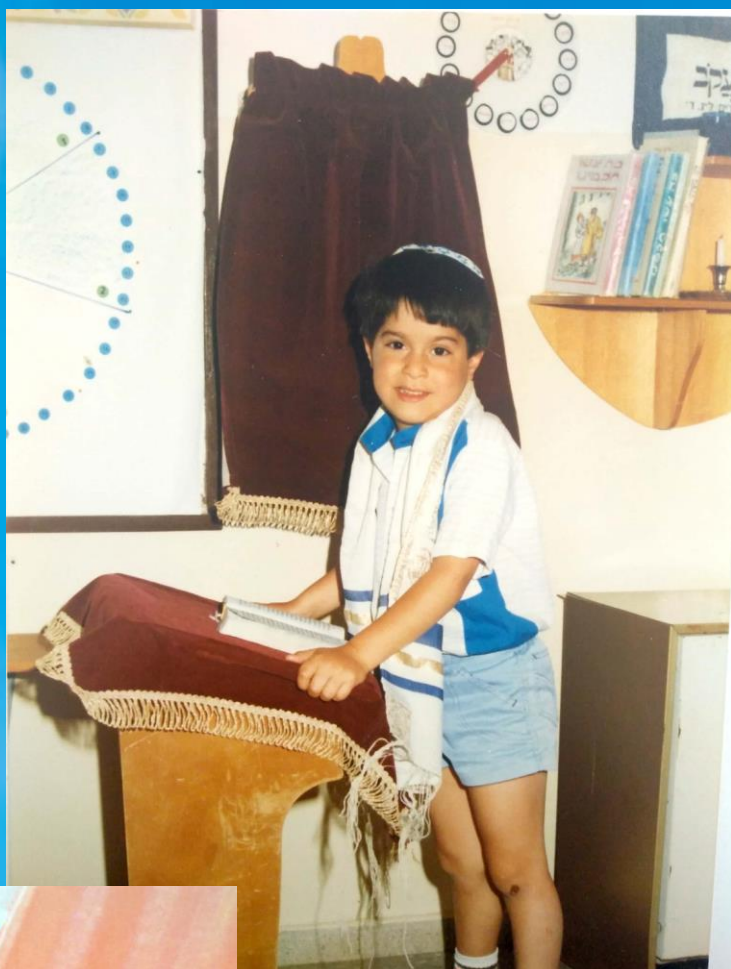
בצירוף מקרים, התחפש אופיר לחייל גבעתי כבר
בגיל צעיר. האם ידע את יעודו !?

טיול בית ספר למדבר יהודה

מתפלל לפני
העמוד

נהנה בחוף
צמח

אופיר גדל והתחנך בירושלים. למד בבית ספר
הממלכתי-דתי על שם הרב ברנדט עד כיתה ג', אז
החליטו הוריו כי עדיפה לו ולאחיו רמת לימודים
גבוהה יותר, והם עברו לבית הספר הממלכתי-דתי על
שם הרב פרד"ס. הוא היה חבר בבני עקיבא בשכונת
מגוריו יחד עם אחיו. כבר אז הראה יכולת יוצאת דופן
לעמוד באתגרים.

כל שלושת האחים - וגם דינה, אמם - אהבו לשחק
כדורסל כבר מגיל צעיר. כולם המשיכו לשחק כדורסל
במהלך חייהם.

**מראה ביצועים
בכדורסל**

CS scanned with CamScanner

כיתה ג', בית הספר פרד"ס

אופיר היה קרוב מאוד לשני אחיו, הגדול ישראל והקטן

יאיר.

שלושת המוסקטרים האחים לבית משפחת קיט

כשהיה אופיר בן 12, נפטר ישראל אחיו הגדול ממחלה קשה. אופיר התמודד עם האבל באופן מעורר השראה. "גם אני וגם דינה די צללנו לתהומות," מספר עומר, אביו של אופיר. "כמעט ולא הייתה לנו שמחת חיים, ובעצם בזכות אופיר, אנחנו איכשהו עלינו קצת, הוצאנו את הראש מהמים, כי די היינו לקראת טביעה במים." לאחר פטירתו של ישראל, אופיר היה האור במשפחה; הוא עודד את כולם. "אופיר התברך בשמחת חיים," מוסיף עומר. "אפילו קירות דוממים התעוררו לחיים כשנכנס לבית."

על האח, חיים ישראל ז"ל

בס"ד

חיים ישראל קיט ז"ל נולד בירושלים ביי"ג בתמוז התשל"ז 29.6.77. התחנך בירושלים, תחילה בביה"ס הממ"ד ברנדט ולאחר מכן למד וסיים את ביה"ס הממ"ד פרדס.

התקבל לביה"ס התיכון הימלפרב ולמד בו עד כיתה י'. מגיל צעיר עסק בספורט ובייחוד אהב ושיחק כדורסל תחילה ב"הפועל" ולאחר מכן באליצור ירושלים, היה שחקן בולט ותרם רבות לקבוצתו.

בסוף כיתה ח' חלה במחלה קשה, בה לחם בכל כוחותיו במשך שנתיים וחצי, כאשר, למרות רגעיו הקשים- המילים: "בסדר" ו"ברוך השם" היו שגורות בפיו והיו לו לסמל. במהלך תקופה זו, כל זמן פנוי היה מוקדש למחשבות על כדורסל ואם יכול היה, גם לשחק. כמו כן במידת היכולת עודד את קבוצתו אשר סבלה באותה תקופה ארוכה מחסרונו. החברים מכל גווני הקשת ואלו שסבבו אותו זוכרים ויזכרו אותו, כשחקן טוב וזריז, ככדורסלן מושבע, כאוהב לספר בדיחות, חברותי ובעל חיוך שובה אשר לא ירד מעל פניו אפילו ברגעיו הקשים.

בסופו של דבר המחלה הקשה הכריעה אותו בגיל 16.

נפטר בא' בסיון התשנ"ג 21.5.93 (ראש חודש מתן תורה וערב שבת).

נעורים

כמשתתף בסטריטבול, כיכר ספרא
ירושלים

אופיר למד בבית הספר התיכון לבנים הימלפרב. הוא למד במגמת ספרות, והשתתף בנבחרת הכדורסל בבית הספר. כשהיה בכיתה י"ב, זכה בית הספר בפעם הראשונה באליפות הארצית לבתי הספר בכדורסל. אופיר שיחק במספר נבחרות מעבר לנבחרת בית ספרו, כדוגמת נבחרת הנוער של "הפועל ירושלים", אליצור, מכב"י י-ם, רנה קאסין- בכל הקבוצות הללו היווה שחקן בולט ומוכשר.

מקבל תעודה כזוכה בכיכר ספרא י-ם

"כנער, הוא המשיך עם השובבות שלו, הוא אהב מאוד ספורט, היה יוצא כל הזדמנות לשחק. אופיר היה מאוד חברותי. הוא בחר לעצמו חברים חזקים, עוצמתיים, ואף פעם לא שכח שיש שם איזה ילד שצריך עזרה, תמיד הביא לבית איזה ילד ואמר, בשקט, 'אמא, אני חושב שבבית אצלם אין כל מה ש....".

הייתה לנו מגירת ממתקים שהילדים ידעו שבשבת מותר, ולא בכל מצב. אבל רצינו שלילדים יהיו עיניים שבעות. אז הוא היה אומר לי, 'אמא, מהמתקים, אפשר להביא לו, לחבר?'. אהב לתת, לקחת לבית-ספר....

אופיר אהב ממרח בוטנים עם ריבת תות, אמריקאים אוכלים ככה, על לחמניה. הייתי מכינה לו שתיים-שלוש פרוסות, היה בא, היה אומר לי: 'אמא, חילקתי לכולם, אני לא אכלתי. אני אכלתי סנדוויץ' של מישהו אחר.' זה הכי מה שזכור לי, הייתי מכינה, וידעתי שגם אחרים אוהבים, זה מה שהוא היה נותן להם ולא היה אוכל," מספרת דינה.

אופיר היה מעריץ גדול של להקת ה"ביטלס", והכיר
כמעט את כל השירים שלהם בעל-פה. אחד משיריו
האהובים היה "Let It Be".

מתוך השיר:

**When I find myself in times of trouble
Mother Mary comes to me
Speaking words of wisdom, let it be...**

**And in my hour of darkness
She is standing right in front of me
Speaking words of wisdom, let it be**

Let it be, let it be

Let it be, let it be

Whisper words of wisdom, let it be

בשנת 1996, פגש אופיר את לורנס, מנהל השיווק של חברת הספורט 'אדידס' בארץ. באותה תקופה שאפה אדידס לקיים לראשונה בארץ את משחקי הסטריטבול - טורניר כדורסל ארצי שמשוחק כולו ברחובות. "לורנס ראה את הפוטנציאל שגלום באופיר, אימץ אותו אל חיקו, ושנים לאחר מכן, אופיר כבר היה ממארגני משחקי הסטריטבול, לא רק בירושלים, אלא בכל הארץ - ממטולה עד אילת,"

אומר עומר.

משחקי סטריטבול
בכיכר ספרא
שנת 1999

טיול עם חברים בסיני- לפני הגיוס לצה"ל

תעודות השתתפות בהן זכה

עיריית ירושלים - רשות הספורט העירונית

"חוק" - ידווי הכדורסל והחינוך הגופני בישראל
אליצור ירושלים
אגוד ספורט דתי

תעודה

על השתתפות/הצטיינות בטורניר בתי הספר לכדורסל

ניתנה ל. אליצור ירושלים מקבוצה אליצור ירושלים

בבית הספר לכדורסל ב. ספרס מקום 3

מרצה יח כדורסל
מרכז יח כדורסל

אליצור ירושלים
המנהל לענייני ספורט

המקום בית ספר תאריך 23.12.92

אליצור ירושלים

תעודת השתתפות

בטורניר הכדורסל עיש חיים ישראל קיט ז"ל

שם השחקן אליצור ירושלים

שם הקבוצה א.ס.א. קיט-ספרס

זכתה במקום II

תאריך 12.06.97

שהתקיים באולם אליצור ירושלים, ביה"ס הימלפרב

אליצור ירושלים
אגוד ספורט דתי

מנהל רשות הספורט
העירונית

ההורים

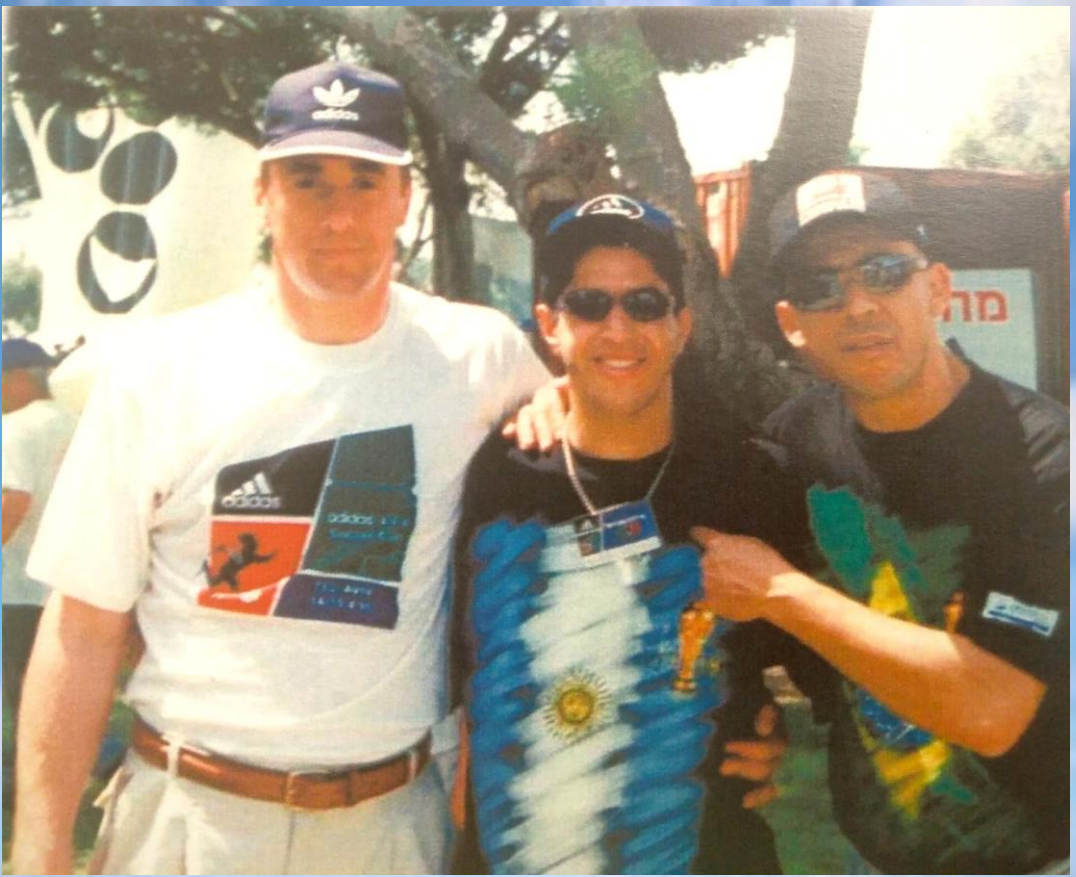
מנהל אליצור

אופיר נקשר מאוד לעבודתו באדידס. הוא קישט את ביתו בסמלי החברה ובמוצריה, ועשה כל מה שעליו לעשות ויותר מכך בהתלהבות ובאדיקות. מחנכו בכיתה י"ב, הרב שאול וידר, אף נתן לו רשות לצאת מבית הספר בזמן הלימודים על מנת לעבוד. "קצת כעסנו עליו", מספר עומר. "איך הוא מרשה לו, באמצע לימודים, ובגרריות, לימודים אינטנסיביים - איך הוא מאפשר לו לעזוב את הלימודים וללכת להתעסק בכל מה שקשור למשחקי כדורסל וסטריטבול, והרב אומר לי: 'זה הדבר האחרון שמפריע לי. אני יודע שהוא ישלים, וישלים על הצד הטוב ביותר'."

כרטיס הביקור של אופיר

אופיר עם דידי הררי ושוער מכבי ת"א - אובארו

בהגיע אופיר לגיל 15 החל לעבוד בחברת אדידס, שם נוצר קשר בינו לבין מעסיקיו. הוא החל לארגן את תחרויות הסטריטבול, תחרות כדורסל שיש בה משחקי ראויה, מופעים אקרובטיים, הטבעות וקליעת "שלשות". בתחרות זו השתתפו אלפי בני נוער ומבוגרים מכל הארץ, ממטולה עד אילת.

ארגון תחרויות הסטריטבול מצריך אחריות רבה שהעידה על המסירות, החריצות ויכולת הארגון של אופיר. על כך כותבים מנהלי השיווק של אדידס: "רוח ההתנדבות והאחריות שאפיינו את אופיר באו לידי ביטוי במעורבותו הרבה, באיכפתיות ובהשקעת הזמן והמרץ שתרום לאירועים אלו. החשיבה הפתוחה שלו וראיית הדברים, יחד עם אחריות וביצוע - תרמו רבות להצלחת האירועים. האחריות והמסירות ואישיותו הדומיננטית, חריצותו ושמחת החיים שלו, יהיו בזיכרוננו לעד".

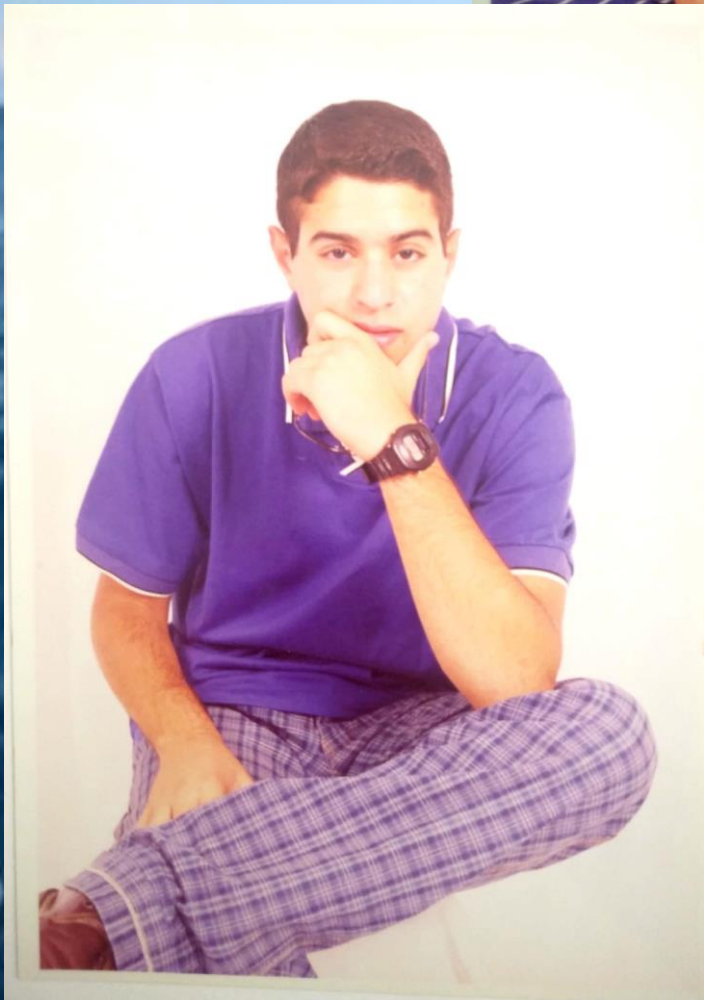
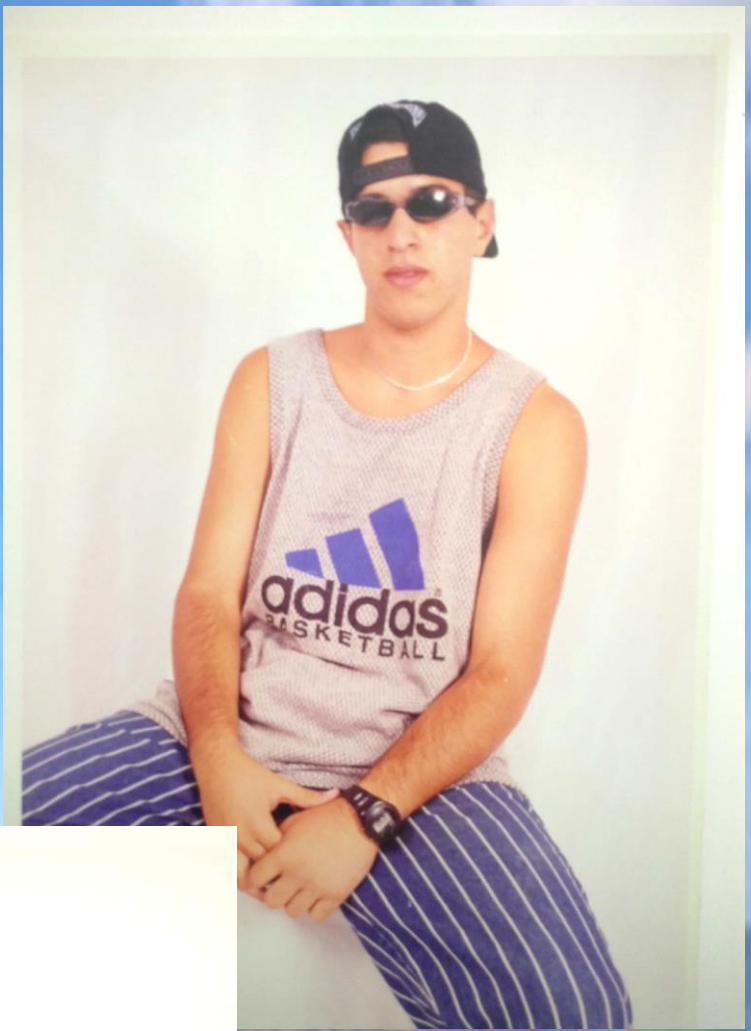

אופיר היה נער רב כישורים וחד מחשבה. מתיאטרון, דרך
נגינה ולימודים ועד ספורט, אופיר הצטיין בכל מה שעשה.
למרות היעדרויותיו הרבות מהשיעורים, הצליח להוציא
תעודת בגרות מצוינת.

מוריו של אופיר מספרים עליו

שושנה ויינגרטן, מחנכתו של אופיר בכיתה ד':

"אני הייתי מחנכת שלו בכיתה ד. הוא היה תלמיד חיובי, מלא שמחת חיים. הוא היה הרוח החיה בפעילות החברתית בכיתה. אופיר תמיד עזר לחבריו, בכל דבר ועניין.

הוא היה ספורטאי מצטיין, בייחוד בכדורסל. הוא אהב ספורט והתעמלות. הוא נהג בכבוד במחנכת שלו, זאת אומרת בי, ובשאר צוות המורים. הוא היה אהוב על חבריו, ואני אהבתי אותו מאוד. ויש לי סימן לכך, שהוא הזמין אותי לבר מצווה שלו, למרות שכבר לא לימדתי אותו, ושמחנו על כך שנינו. אני שמרתי על קשר עם הוריו, והצטערתי בצער כבד מעומק הלב. זה אסון כבד גם עבורי ועבור משפחת פרדס, ותהא נשמתו צרורה בצרור החיים."

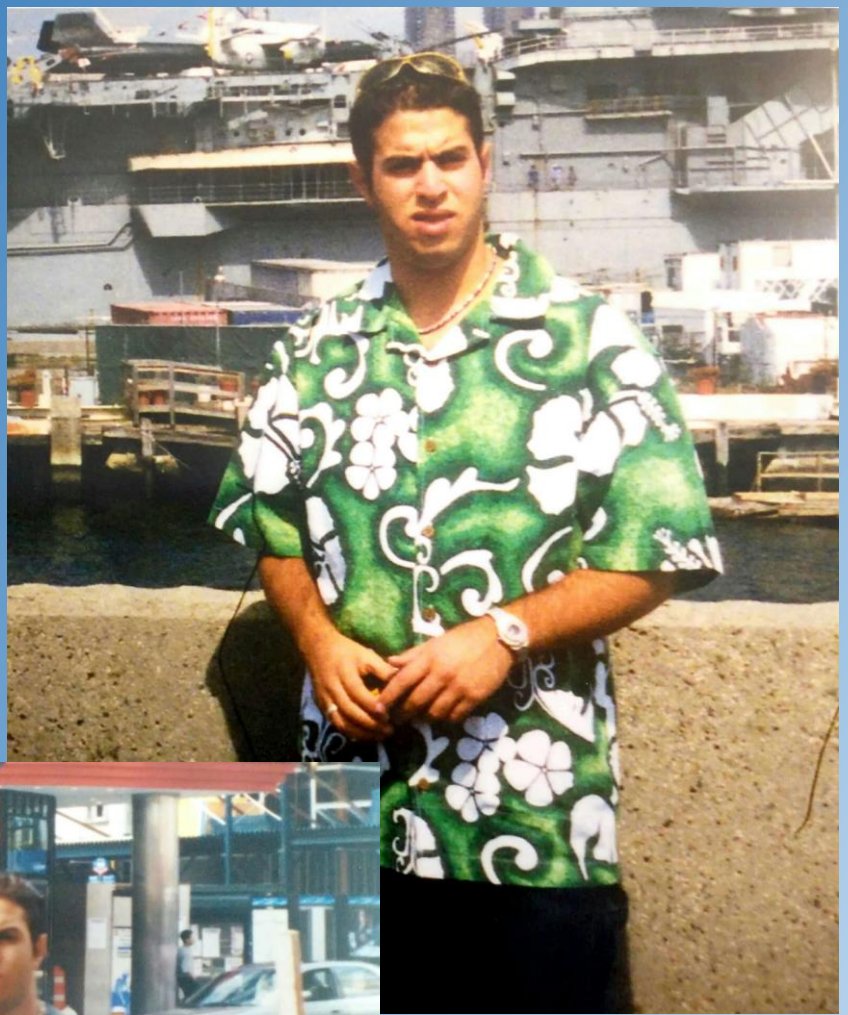
הרב שאול וידר, מחנכו של אופיר בכיתות י"א-י"ב: "מההתחלה היה אפשר להרגיש שמדובר בנער אנרגטי. מבחינת הגיל, הוא היה צעיר בכמה חודשים מרוב הילדים בכיתה, אבל היה לו מקום מאוד מאוד משמעותי. היה קולני ועם מצב-רוח טוב. מבחינתי זה כיף, כמחנך זה היה תענוג מכיוון שיש אנרגיה חיובית, יש תסיסה. בסדר, זה היה יכול להיות הפרעות באמצע שיעור, ככה, אמירות דעתניות, אבל לי זה היה ממש כיף מההתחלה.

בשיחת ההיכרות הראשונה שלנו, הוא סיפר על המשפחה, והוא אמר משהו שאותי מאוד הרשים. כנער שהיה בקושי בין 16 הוא אמר, 'אח שלי נפטר מסרטן לפני שמונה שנים, אבל אני לא מרגיש מסכן, ואני לא רוצה שיתייחסו אלי כמסכן, והחיים ממשיכים, ואני עושה הכל כדי שהחיים שלי יהיו שמחים.'"

"במהלך שנת הלימודים אופיר היה יוצא לעבוד ולמרות ההשקעה שלו בעבודה הוא היה מסור ללימודים כמו למשחקים. היה לו מבט מאוד מאוד רציני.

כשהוא היה כותב מבחנים וכשהוא היה משחק כדורסל אלה הרגעים שהוא היה מאוד מאוד מרוכז, ופתאום הצחוק והשטויות והשובבות נעלמו לצד. הוא לימד אותנו להיות ממוקדים, מרוכזים במשימות שאנחנו חושבים שהן החשובות בחיים שלנו, ולהיות מסורים להן עם כל הלב וכל הנשמה." (הרב שאול וידר).

בטיול לפני הגיוס בסן דייגו- בסיס חיל הים
האמריקאי THE NAVY

הצבא

"כאשר הגיע הזמן של אופיר להתגייס לצבא, הוא דווקא עשה מבחני קבלה לצנחנים והתקבל. הוא אמר, 'אבא, אתה יודע מה, אני שומע שצנחנים זה פליצים כאלה, עם אף למעלה, ואני רוצה להיות יותר בין חברים, בין עמך כזה.' לכן, למרות שהתקבל לצנחנים- שנחשבים בחברה כמעין יחידת אליטה, והיו עשויים להציג אותו כאדם מצליח עוד יותר מכפי שכבר נראה - פנה אופיר אל חטיבת גבעתי.

עומר: "אופיר ילד באמת מיוחד חלם להיות בגבעתי, ובסופו של דבר הוא מצא את עצמו בחטיבת גבעתי." אופיר שובץ בפלוגת החבלה וההנדסה של חטיבת גבעתי שעד מהרה הפכה לביתו השני.

פלחה"ן גבעתי

גם בצבא התבטאו שמחת החיים של אופיר, כישרונו
ושאיפתו להצליח. הוא התחבר עם חבריו ליחידה,
ועלה בסולם הפיקוד.

כשפרצה האינתיפאדה השנייה, הועברו אופיר
ויחידתו לרצועת עזה. הם הוצבו בכפר דרום-נצרים,
ולאחר מכן הועברו לדוגית.

נפילתו

ביום שישי, א' בתמוז תשס"א, יצא אופיר לסיור סביב דוגית עם חבריו ליחידה. הם הבחינו ברכב חשוד בעל לוחית זיהוי ישראלית שהיה תקוע בחול ונוסעיו מאותתים לעזרה. אופיר וחבריו התקרבו כדי לעזור, ולפתע התפוצץ הרכב בעוצמה. אופיר ואחד מחבריו, סמל אביב איזק, נפגעו קשות, ונפטרו מפציעותיהם זמן קצר לאחר מכן. ברכב ישב מחבל מתאבד שנשא עימו ברכב מטען נפץ רב עוצמה במשקל 35 קילוגרמים. הזרוע הצבאית של החמאס 'גדודי עז א-דין אל קאסם'- נטלה אחריות על הפיגוע.

חקירת המקרה העלתה כי הרכב היה בדרכו אל חוף עמוס רוחצים, התכוון להתפוצץ שם ולפגוע בעשרות חפים מפשע, ולחולל אסון כבד. אפילו בנפילתו, עשה אופיר מעשה אצילי, ומנע את מותם של רבים.

לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל.

סמל אביב איזק וסמל אופיר קיט נהרגו - ובמותם, בלמו פיגוע באשקלון

מלכודת ריחנית

סמל אביב איזק ז"ל

צילום: רפודוקציה: טני אברמוביץ

צמד למני מסלול מזורז של קורס מ"כים וקורס קצינים

סמל אופיר קיט ז"ל

צילום: רפודוקציה: בלאש 90

סגדריה שניה במשפחה. אחיו הבכור נפטר לפני שמונה שנים

בכירים במערכת הביטחון: "המחבל המתאבד היה בדרכו לבצע פיגוע חובת בישראל - אבל נתקע בחול, משך אליו את חיילי גבעתי, והתפוצץ" ■ ביום שישו זימן ערפאת עיתונאים ישראלים לרמאללה והודיע: "אני עוצר מחבלים, כולל אנשי פתח"; בישראל מגיבים: מהלך טקטי ■ ראש הממשלה שרון ממריא היום לארה"ב לפגישה עם הנשיא בוש, ובדרך יפגש עם ראש ממשלת בריטניה, בלייד ■ מאת אלי בוהדנה, יואב לימור ואלי קמיר, עמ' 29

סמל אופיר קיט ז"ל

האב התבשר בבית הכנסת: "הבן נפל"

סמל אופיר קיט ז"ל

"מי יחזיר לי את הבן שלי? מי? לא נשאר לי עבוד מה לחיות", אמר אתמול עומר, אביו של סמל אופיר קיט ז"ל, בן 19 וחצי במותו. ההורים שמעו על הפיגוע ביום שישי בחדר שות השעה 17:00. רבע שעה קודם לכן הם דיברו עם בנם, אופיר, בטלפון הסלולרי. "הוא אמר שהם נמצאים בדרוגית ואז אמר שהוא צריך לסגור, כי חבר קורא לו לעזור. רבע שעה אחר כך שמענו על הפיגוע. שיש שני פצועים קשה. התחושה היתה רעה. ניסיתי להתקשר לאופיר לסלולרי. לא היתה תשובה", סיפר האב. את הבשורה המרה קיבלו בני המשפחה דקות לאחר כניסת השבת. שלושה קצינים לבושי מדים דפקו על הדלת. "אשתי הבינה מיד מה קרה". נציגי קצין העיר המשיכו לבית הכנסת ומסרו לאב את הבשורה המרה: "הבן נפל". "אופיר היה גבוה ויפה תואר, ספורטאי מצטיין, יז, תלמיד טוב ובחור חייכן שאהב לכלות. תמיד ניסה לעודד את כולם. לאחר שאחיו הבכור נפטר, החזיק את בני המשפחה ועודד אותם. היו לו תוכניות גדולות, להיות איש העולם וללמוד משפטים", סיפרה בת דודתו, מיטל בן-יוסף. משפחת קיט איבדה לפני שמונה שנים את בנם הבכור, ישראל, שחלה בגיל 16 בסרטן. סמל אופיר קיט ז"ל הותיר אחריו הורים, דינה ועומר, ואת, אלי, בן 10. הוא יובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין הצבאי בהר הרצל שבירושלים היום ב-14:00.

אילאיל שחר

סמל אופיר קיט ז"ל למנוחות

"לאבד שני בנים זה כמו חורבן של שני בתי מקדש"

ספד עומר קיט, שבנו הבכור נפטר מסרטן וכנו השני נהרג
בפיגוע התופת ברצועה ■ "אני מתפלל שלא אהיה לאיוב
שני" ■ האם, דינה, השתטחה על הקבר ומיאנה לעזוב

"אדם שמאבד את
בנו משול כאילו נחרב
עבורו בית המקדש.
איבדתי שני בנים,
עבורי נחרב פעמיים
בית המקדש, אני רק
מקווה שלא אהיה
איוב שני, ושהמגפה
במשפחתי תיעצר..."

-דברי עומר,

אביו של אופיר.

"אחי, אני עומרת היום במצב הכי קשה. אני צריכה להספיד אותך, את החצי השני שלי. היו לנו תוכניות מפה עד הירח. אני פשוט לא מאמינה. הפצעים מאז מותו של ישראל עוד לא הגליי דו. היית זה שעורר אותנו עם חיוך ושמחת חיים: יפה תואר, אחד שתמיד הבנות רצו להיות בחברתו".

חברו של אופיר לפלוגה, בן עמית, ספר: "הכל נראה כמו חלום רע, כמו סיוט, אנחנו רוי צים להתעורר ומקווים שהכל ייגמר, אבל זה לא נגמר, אנחנו מתגעגעים אליך".

עוד ספרו הרב הראשי לצה"ל, תת-אלוף ישראל וייס, שאמר להורים כי אינו יודע מה אפשר לומר להורים שקברו שני בנים. הרב וייס ניסה לומר כמה מילים, אבל האם שיסעה את דבריו בכי מר. הרב וייס אמר לה: "את צודקת דינה. אין לי מה לומר", וסיים את דבריו.

אילאיל שחר

סמל אופיר קיט ז"ל, בן 19 במותו, שנהרג ביום שישי ברצועת-עזה בהת-פוצצות מכונית תופת, חר-בא אתמול למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. אמו, דינה, חש-תטחה על הקבר ומיאנה לעזוב את בית העלמין גם דקות ארוכות לאחר שה-סתיימה החלוויה.

קיט גדל בשכונת נווהיע-קב ולמד בבית הספר הדתי

הימלפרב בירושלים. לפני שמונה שנים מת מסר-טן אחיו, ישראל ז"ל. האב, עומר, שהיה אחרון הסופדים, אמר: "אדם שמאבד את בנו משול כאי-לו נחרב עבורו בית המקדש. איבדתי שני בנים. עבורי פעמיים נחרב בית המקדש, אני רק מתפ-לל שלא אהיה איוב שני, ושהמגיפה במשפחתי תיעצר. שנוכל למצוא נחמה בבן הקטן, יאיר. מי ייתן ואופיר יהיה הקורבן האחרון במאבק הזה".

בת הרודה, מיטל בן-יוסף, אמרה בהספד:

סמל

אופיר קיט

בן דינה ועמר

נפל א' בתמוז תשס"א (22.06.2001)

בן 20 בנופלו

חטיבת גבעתי

מקום מנוחתו בבית העלמין הצבאי

בהר הרצל בירושלים

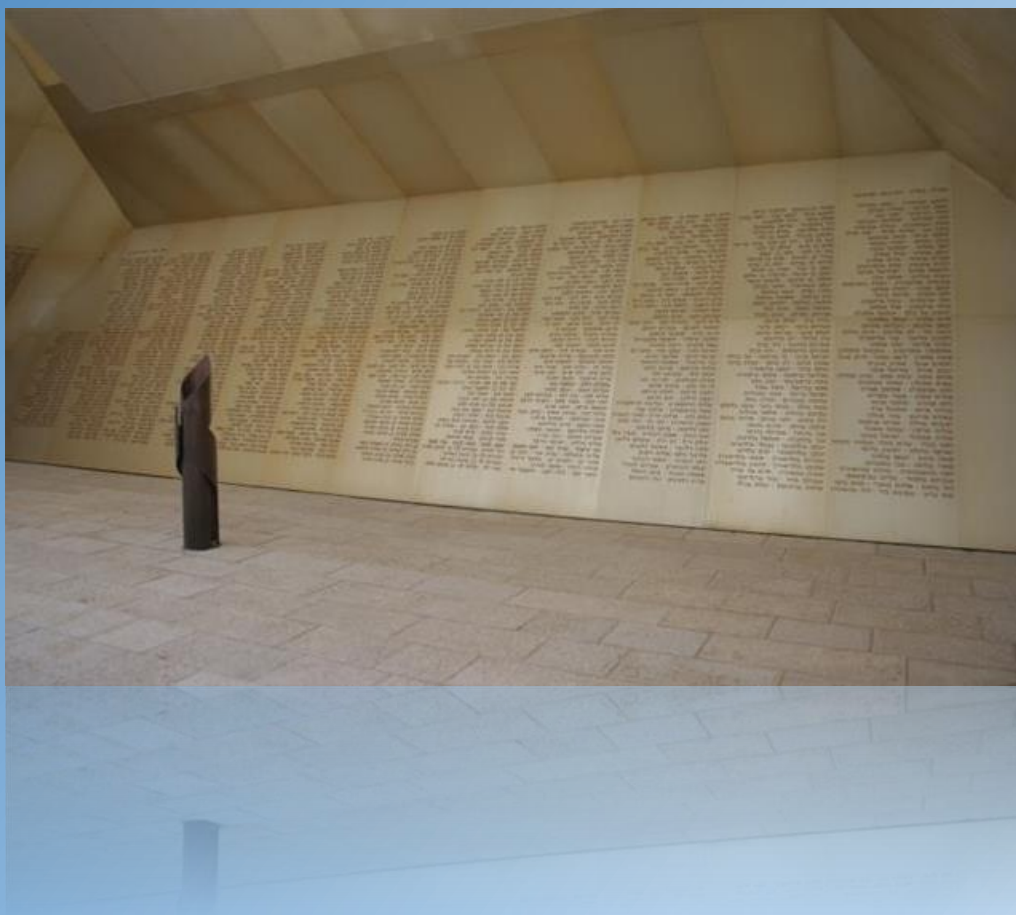

הנצחה

מצודת יואב - בית חטיבת גבעתי

10.6.13 אזכרה

לפני מספר ימים פתחתי את אלבומי התמונות מתקופת הצבא שנמצאים אצלי. אחד מהם נפתח דווקא בתמונות שנלקחו מהמצלמה של אופיר. אני רואה אותו שם מצולם במוצב בדוגית, מחויך מאוזן לאוזן, מצולם עם אלה מהצוות שאמורים היו ללכת לקורס קצינים מוקדם, מצולם עם הנשק בעמדה ובגי'פ הסויר.

והיו שם כמה תמונות שכמו ניבאו את הבאות, בתמונות תרגלנו הקפצת מוצב. מאותה הקפצת מוצב אני זוכר שעלית על ציוד הכי מהר ורצת מיד לעמדה שנפגעה, פתחת באש לכיוון מוצבי השוטרים הפלסטינים ממול וקראת לשאר הצוות להגיע ולפנות פצוע. עידו, מפקד הצוות, צעק לך שאתה גם פצוע וככה אני רצתי אליך מעמדה אחרת, הרמתי אותך בקושי על הגב לרחבה למטה ומשם לקחנו אותך עם אלונקה לתוך המטבח שם נקבעה נקודת איסוף הפצועים.

בתמונה שראיתי באלבום, אתה מונח על האלונקה, חיוך רחב מכסה את הפנים שלך וכולם מתרוצצים סביבך וסביב פצוע נוסף כדי לטפל בכם. "אני מתדיר לך עירוי" אמרו לך, תרגול שנוא ע"י מי שאינו חובש (וגם ע"י מי שכן), "אין בעיה אח שלי" אמרת ושמרת על החיוך עד שכל ההקפצה הסתיימה. אותו התרגול התקיים במוצ"ש, שישה ימים לפי התקרית אשר גבתה את חיך.

שישה ימים לאחר מכן, יום שישי אחה"צ, על רקע הנוף הכי פסטורלי והאווירה הרגועה ביותר שיכלתי לדמיין, אותן התמונות מסוף השבוע שעבר, התחלפו במצב אמת. החיוך שהיה מונח על פניך כבר לא הופיע והפעם לא יעזרו כל הבדיחות והשטויות שהייתי עושה כדי להצחיק אותך ולשמור על מוראל גבוה גם כשהיה קשה.

האלונקה נסחבה הפעם בכאב מלווה בקולות הקשר, נשימות כבדות של סוחבי האלונקה וצעקות עצב. אתה לא באת לעזור כמו תמיד, הפעם אנחנו אלה שעזרנו לך. לא צחקת כמו תמיד, אנחנו כאבנו בשבילך. לא הרמת את הראש ואמרת "יאללה, זריז", אנחנו שתקנו בשבילך. אתה לא ידעת אפילו מה קרה שם, אבל אנחנו זוכרים בשבילך.

מאז חלפו להן 12 שנים. המון זמן, המון אירועים משמחים יותר ומשמחים פחות בחיי. ידעתי צער של קרובים אלי שנפטרו, ידעתי שמחה של חתונה, עזבתי עבודות, התחלתי עבודות ואני מצפה לילדה קטנה שאפילו תיוולד לא רחוק מיום ההולדת שלך.

ועדיין אחרי כל מה שעבר עלי מאז אותו יום שישי שבו נאלצתי להיפרד ממך, כאשר מבקשים ממני לציין אירוע מכונן אחד אשר עיצב אותי, אשר בנה חלק מהאופי שלי, אשר חרוט בזכרוני ומשפיע עלי עד עצם היום הזה – אני מעלה ישירות את התאריך: 22 ביוני שנת 2001.

תאריך זה מנקז לתוכו לאו דווקא מוות ואובדן אח ותמימות מסוימת. אלא חברות אמיצה, זיכרון ללא מגבלות זמן ואהבת אח ללא תנאים.

זוכר ומתגעגע,

בן.

ח/7092147 סמל קיט אופיר ז"ל

מכתב מדולב קידר, מפקד היחידה

לישראל	ההגנה	צבא
01045	ד"צ	יח'
התשס"א	בתמוז	ה'
2001	ביוני	26

משפחת קיט היקרה,

יקירכם, סמל אופיר קיט, זכרונו לברכה, מצא את מותו ביום א' בתמוז התשס"א, 22 ביוני 2001, בשעות אחר הצהריים, בעת פיצוץ מכונית תופת ברצועת עזה במהלך סיור מבצעי.

אופיר התגייס במארכ 2000 והגיע ליחידתי לאחר הכשרת טירונים, כשהוא חדור מוטיבציה. אופיר שאף לשרת כלוחם מקצועי וערכי ביחידה והפגין יכולות גבוהות בכל מהלך שירותו.

חבריו של אופיר תיארוהו כדמות בולטת בצוות, המתעניין בכל הפרטים הקטנים ומפגין מקצועיות יוצאת דופן. לא בכדי נהרג אופיר בשעה שהביע נכונות לעזור לרכב בצד הדרך.

אופיר בלט בשמחת החיים שהקרין גם על הסובבים אותו.

"משפחת דולב" מחבקת ומאמצת אתכם אל חיקה ומצדיעה לאופיר.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך.

סרן
היחידה

2001
דולב קיטר,
מפקד

"What do you say about someone that ment so much to you ?

To some one that for 3 years almost each day you talked to ?
Where do words come to express our loss ?

You were the little brother, the son, the friend that could make each moment better. The one that saw the joke in all the bad...
All the sad you had a joy for life...

A star for sure that glowed so bright.

There was so much to do, and so much to see.

Now we all hang onto you in our hearts and memories.

You were the special one that connected us all together always ready to help, to lend a hand, when things were in so much demand in the voice of segergio gnstanza.

You would let us all know that tomorrow is another day.

"Don't worry OFIR is on the way"

A mind so quick and fast, that there was nothing you couldn't past.
The heart of a lion... full of courage, and strength, and must of all love.

Love that knew no bound, no sing of rejection.

Full of tranquillty, and reflection that only in a person like you could be found what do I say to, and about one that touched my heart so deeply...

Your place in my heart is forever and without question.

The joy you gave me will never be replaced.

I just thank GOD that he at least gave me the privilage to be part of your world for short amount of time that we shared together.

You will always be with me.

Joy.

אופיר

עכשיו אתה מלאך

ותמיד היית

עלם צעיר מהעולם נקטף

אל עולם שכולו טוב

ואותנו השארת כאן לחשוב

איך זה שתמיד אלוהים

לוקח אליו את הטובים

ואותנו כאן משאיר מאחור

להתגעגע ולכאוב

ועם כל הכאב אנו מנסים

להמשיך בדרך למרות הקשיים

לעיתים אין תשובות לכל מה ששואלים

תמיד חשבנו שעם הימים הכאב יחלוף

ויגלידו הפצעים הנפשיים

אך בכל יום שעובר

טעם הגעגוע מציף וגובר

אופיר יכיר ליבנו תישאר תמיד

לא אשכח אותך לעד

כי במותך ציוות לנו את החיים.

הילה קדמי

ניסיתי לדבר עכשיו אך הרגשתי שכמה שאדבר, עדיין ארגיש שמהו חסר ושחוזר
ארגיש שפשוט פספסתי משהו וחבל שלא אמרתי לך דברים שחמקו מזיכרוני כזה
הרגע ואצטער על-כך, אז החלטתי לכתוב כי הכתיבה אצלי יותר זורמת בקלות
מהנפש, מאשר הדיבור הזה שנתקע כל הזמן ואני מרגישה מרוחקת ממך. אך עדיין
מספיק קרובה אליך מאוד - אתה מבין נכון ?

רציתי לומר לך שאני אוהבת אותך, ושתודה על-כך שנכנסת לחיי והיית מי שאתה,
ושהמסת את ליבי ופקחת את עיני לדברים חדשים, ולימדת אותי המון.
התקופה שהיינו בקשר כשהייתי בכיתה י' (לפני פחות משנתיים בערך), הייתה
מדהימה היא מילאה אותי כל-כך, וזה שאתה בן אדם כל-כך ייחודי ומיוחד תרם
לך כל-כך הרבה.

אני תמיד אזכור את השיר שלנו "MORE THEN WORDS" של EXTREME, זהו
עדיין השיר הכי אהוב עלי בעולם, אתה יודע, זהו אחד השירים שאני יכולה לפרוק
את עצמי ואת רגשותיי בהם ופשוט לבכות.

אני לא יודעת אם זה בסדר ואם זה בכלל מותר להשאיר לך כאן את המכתב הזה,
אך זוהי הדרך היחידה שלי להיפרד ממך סופית - או לפחות עד הפעם הבאה שאולי
תהיה לי הזדמנות לבקר אותך כאן שוב מתישהו.

בין כה וכה אתה תמיד תהיה איתי, בזיכרוני וכליבי ואף פעם לא אשכח אותך או
את מה שנתת לי.

אני שומרת עמי כל רגע מתוק שהיה לנו ביחד - אתה הראת לי את גן-עדן באותם
ימים בהם היינו ביחד.

אני מקווה שאתה שומע אותי וקורא את המכתב שלי, וזוכר אותי לטובה ולא כועס
שלא באתי לכאן קודם - רציתי, באמת שרציתי.

אני גם מקווה שטוב לך שם למעלה, האם אתה באמת שם למעלה ?

ואולי אתה עם אחיך, וטוב לשינכס שם ביחד ?

אני מאחלת לך רק אושר, ורציתי כל-כך להיפרד ממך ולסגור משהו שכבר לא נסגר
הרבה זמן ביני לבינך - בחיים ובמוות.

אני אוהבת אותך ומצטערת אם אי פעם פגעתי בך.

וכמו שהזמרת הכי אהובה עלי (מריה קארי) שרה בשירה:

"אני יודעת שבסופו של דבר נהיה ביחד, יום מתוק אחד".

ואני באמת מקווה שנהיה פעם ביחד מתישהו כרעים טובים ונסגור כל מה שהשארנו
פתוח ונדבר על הכל.

אז ... תשמור על עצמך בכל מקום שאתה, טוב ?

אוהבת תמיד

ידידתך תמיד

רננה אורן.

לזכרו של אופיר קיט

כמו בכל שנה גם השנה לפני טורניר הסטריטבול הייתי עסוק בהכנות לטורניר.

במסגרת ההכנות ישבתי וכתבתי את ההוראות לשופטים, אחת מההוראות שכתבתי לעצמי הייתה להדריך את השופטים שלא לתת לבני משפחה של שחקנים שמשתתפים במשחקים להתערב במשחק ולהשפיע על מהלכו, ואז לפתע חשתי מעין צביטה בלב, נזכרתי שבעצם את ההוראה הזו אני נותן בגלל אופיר ז"ל.

אופיר שהיה עובד איתנו בסטריטבול במשך כל שנה, לא היה מפספס משחק של אחיו יאיר יבלי"א והיה מעודד אותו ללא הרף, עומד על הקווים, צועק, מדריך מסייע ולפעמים מייעץ לשופט מתי צריך לשרוק, ואח"כ כשעברתי על החומר השוטף במשרד שוב עלה שמו של אופיר מן הניירת כי הסטריטבול היה חלק מאופיר.

הייתי אני זה שהכניס את אופיר לשגעון הסטריטבול, לפני מסי' שנים בהיותו מד"צ צעיר פניתי אליו והצעתי לו לשמש כעובד בסטריטבול אך בלי לשים לב במהרה הפך אופיר לאחד ממארגני הסטריטבול הבכירים "הילד" לקח על עצמו דברים שאנשים נמצאים שנים במערכת לא חשבו אפילו לעשות.

לחברת אדידיס שהיתה שותפה אז באירגון הסטריטבול לקח מעט מאוד להבין מיהו אופיר וההתקדמות היתה מטאורית.

אופיר היה בחור שמת, בעל חוש הומור שהתגאה מאוד במה שעשה והציג קבלות על כל דבר שהיה אחראי עליו גם אם גודל האחריות שלקח על עצמו היה בלתי נתפס.

אופיר נפל כשמנע בגופו פיגוע גדול.

מי יודע ? אולי אפילו כאן בסטריטבול אירוע בו משתתפים ספורטאים מכל הארץ, נמצא שחקן או אורח שחיו נצלו בזכות אופיר.

מדי שנה אני שותף באירגון טורניר הכדורסל לזכרו של אחיו של אופיר, חיים ישראל קיט ז"ל בשנה הבאה הטורניר יהיה גם לזכרו של אופיר.

לא אשכח את אופיר לעולם, כולנו נהיה עם המשפחה תמיד, נתפלל שהמשפחה תאזור כוחות ותחזור לחייך חיוך גדול ורחב כמו זה שהיה על פניו של אופיר תמיד.

מכתבו של לורנס, חברת אדידס מנכ"ל שיווק ראשי, מזרח התיכון

INTERNATIONAL

adidas International
541 N.E. 20th Avenue
Suite 207
Portland, Oregon 97232
Telephone 503 230-2920
Fax 503 797-4155

Dear Dina, Omer and Yair,

I want to express my deepest condolences for the passing of Ofir. This is the toughest news that I have ever had to deal with. I loved Ofir. I loved the fact that he wanted to be the best. He wanted to be the best soldier, the best friend, the best son and the best person.

When I met Ofir, it was 1996 and it was in Jerusalem at the adidas Streetball tournament. Ofir helped me organize everything without expecting anything in return. That was just how he was as a person. He would help people just because he was a good person.

I feel fortunate that I had the chance to watch him grow. I feel fortunate that I was part of his life.

I wish that I could be there to help you in this time of grief. Just please know that I am there in spirit and I will always be family to all of you.

Best regards,

Lawrence Norman

A handwritten signature in blue ink, appearing to read "Lawrence Norman", written over a horizontal line.

דברים מתוך סרטון שנעשה לזכרו

על ידי המשפחה:

עמר קיט (אביו של אופיר ז"ל): "אופיר היה ילד מאוד אנרגטי אי אפשר היה לראות אותו יושב דקה אחת, היה רץ ממקום למקום, קופץ ממקום למקום."

דינה קיט (אימו של אופיר ז"ל): "אופיר בגיל 13 וחצי רצה להרוויח כסף והגיע לעיריית ירושלים למחלקת הספורט, הוא חיפש עבודה וכך התחיל החיבור שלו לסטריטבול. עד גיל 18 הוא עבד בסטריטבול בכל רחבי הארץ."

דינה: "אנחנו משפחה שכולה, לא רצינו לחוות עוד אובדן, וביקשנו ממנו שלא ילך ליחידה קרבית. אבל עם המוטיבציה של אופיר והנחישות שלו, הוא החליט והתגייס לפלחה"ן גבעתי. כאשר התחילה האינתיפאדה, את הגדוד שלו הורידו לעזה. זה היה יום שישי. הוא צלצל להגיד שבת שלום ואמר לי: "אמא, תמסרי לאבא וליאיר שבת שלום, אני חייב לסיים". בשעה חמש הודיעו ברדיו שהיה פיגוע בחוף שקמה בעזה ושני חיילים פצועים אנושות. ופתאום דפיקות בדלת. הדפיקה הזו מהדהדת לי באוזן. עולמנו נחרב.

לא ידענו מה לעשות עם הכאב הזה. לקח לנו זמן להבין איך אנחנו נמשיך לחיות בלעדיהם. אבל עם עזרה של אנשים אנחנו הרמנו את עצמנו ומצאנו שאנחנו יכולים להמשיך הלאה. ננציח אותם דרך החיים שלנו. ישראל ואופיר היו שחקני כדורסל. כל שנה הודות לעיריית ירושלים, מנציחים את השם של אופיר בסטריטבול. מחמם את הלב לראות אתכם כל שנה מגיעים לכיכר ספרא, לוקחים חלק בסטריטבול, ודרך הספורט אתם עוזרים לנו להנציח את אופיר."

עד נפילתו של אופיר, קיימה המשפחה טורניר כדורסל לזכרו של אחיו הגדול, ישראל, שהיה גם הוא כדורסלן, ונפטר ממחלה קשה. לאחר נפילתו של אופיר, לא יכלה המשפחה לשאת את הכאב שבפטירת שני בנים, והפסיקה את הטורנירים. מאוחר יותר, גורמים במחלקת הספורט והנוער בעיריית ירושלים, בראשותו של איציק קורנפיין, החליטו להנציח את זכרו של אופיר בתחרויות הסטריטבול בירושלים, המתקיימות מדי שנה. עד היום נפתחת כל תחרות בטקס לזכרו של אופיר.

הוריו של אופיר עם מנהל ביה"ס פרדס מר אלי אהרון, בחנוכת פינת הנצחה ע"ש ישראל קיט ז"ל בביה"ס הימלפרב.

דינה ועומר כותבים לאופיר...

הנפש שלנו כואבת את האובדן, אוצר המילים דל מלהביע את מה שאנו חשים. המחיר ששילמנו כבוד ונותרנו כשרק בליבנו חקוקים התמונה האחרונה והשיחה האחרונה ועם המון דברים שצריך עוד להשלים.

אנחנו לפעמים צוחקים, יש לנו עבודה ותחביבים, אנחנו ממשיכים לחיות אבל בלב פנימה אנחנו לא מפסיקים לבכות.

אתה יודע מה הייתי רוצה יותר מכל?, משפחה שלמה ורגילה, לשבת עם כולם יחד ליד השולחן, רוצה לשמוח בחתונתך, לדעת שאתה כאן. אני רוצה שתבוא עם האישה והילדים, לקנות מתנות לילדיך ולשמור עליהם. ויותר מכל, כמו כל אמא אני רוצה רק לחבק אותך. אביך רוצה לשמוע את קולך בטלפון ולצעוד איתך כל שבת לבית הכנסת.

יאיר רוצה לספר לך איך היה בתאילנד, להתייעץ איתך על המון דברים. גם כדוד הוא רוצה להשתעשע עם

ילדיך.

ומכל זה מה נשאר?, אף לא חיבוק, לא אישה, לא ילדים, לא לצעוד עם אבא לבית הכנסת, לא עצה לאח ולא הדור הבא שלך. לעולם לא נדע שקט ושלווה, לעולם לא נחווה עוד שמחה מלאה וטהורה. לעולם לא תבוא לנו נחמה.

אנחנו נמשיך לחייך את החיוך שלך ונתרום לחברה כפי שישראל אחיך רצה. נשתדל להיות הורים תומכים ומבינים ליאיר שמתגעגע לאחיו כל כך ומנסה להסתיר את הכאב כדי לא להיות שונה. וכולנו מתגעגעים אליך ורוצים לשמוע בדיוק מה עשית וחשבת לפני מותך.

אתה תהיה איתנו לעד, כל רגע.

אופיר יקר שלי, אהבת את החיים ולמרות גילך הצעיר הספקת המון. אהבת ללמוד, לטייל, לבלות, לעבור ולעזור היכן שצריך. היינו יחד כשצמחו לך שיניים, כשהתחלת לזחול, רצתי אחרריך שלא תיפול. היית שובב מאוד עם המון חן והומור שאי אפשר היה לכעוס עליך.

בשעות הערב כשיש משחק של מכבי בטלוויזיה, צפות

לי מחשבות, איך הייתי מכינה פיצה ואבא היה חותך
אבטיח. ישבנו יחד וצפינו במשחק בהתלהבות.

היום הכל אחרת, לא רואים משחקים של מכבי, פיצה
אני לא מכינה, ורק כל יום אתה נמצא במחשבות שלי,
שיוצרות בינינו שוב עולם שונה ללא קול, מבט או מגע,
אבל עולם שלי ושלך.

אתה אופיר נשארתי בן שלי ועל כך אני מודה ושמחה.

זה מה שנותן לי כוח להמשיך בלעדיך.

אוהבים אותך, אמא ואבא.

דינה אמא של אופיר,

מבקשת להוסיף דברים חשובים אלו:

אני חושבת שצריך להעצים את החיים. את אלה שנשארו אחרי השכול, האחים, ההורים.

אני רוצה לדבר על יאיר הבן שלי שיהיה בריא, שלא נתן אף פעם לשכול להוריד אותו. שלמרות השכול הוא מצליח לחיות את החיים.

חשוב לי לומר, אני לא מסכנה. אני מבקשת הזדהות, רוצה שמחה, שמישהוא יושיט לי יד. שאנשים ידליקו בי את ניצוצות השמחה, לא שירחמו עלי. הרי גם בשמחה הכי מפוארת, בן אדם אם הוא לבד הוא מסכן, אם אין לו אנשים ששמחים איתו.

לכן רק שיושיטו יד אנשים טובים באמצע הדרך

ויעצימו את החיים.

דבר התלמידים

במהלך כתיבת האלבום הרגשנו כאילו אנחנו נקשרים חזק יותר לשורשים שלנו, התחברנו לאנשים שבזכותם אנחנו עדיין חיים, נושמים וקיימים במדינת ישראל.

מוות של חיילים תמיד היה לנו עניין קשה, וכשלמדנו על חייו של אופיר לעומק, היו לנו חלקים קשים, חלקים שבהם לא ידענו מה לעשות, חלקים שבהם לא ידענו איך להמשיך. כואב לנו הלב על כך שאנשים, מלאכים, מתים בשבילנו, כדי שנחייה בשלום וכדי להבטיח את שלום המדינה שלנו. התהליך חזק בנו את הרצון להגיע לצבא ולעשות שם כמיטב יכולתנו, לשרת ביחידות הכי טובות שיש כדי לתרום את חלקנו למדינה בדרך הטובה ביותר.

לפי כל מה ששמענו, אופיר היה אדם מדהים, מלא שמחת חיים, רחב לב, אמפתי, מוכשר. בנסיבות אחרות, אין ספק כי הוא היה עושה לו שם גדול, שם שהיה מתפרסם בכל רחבי הארץ ומעורר השראה בליבם של אנשים רבים. לאחר שכתבנו את האלבום, אנחנו מרגישים קרובים אליו ככל שיכול אדם שלא פגש אותו להיות.

אנחנו מקווים שהאלבום שיצרנו מכבד את זכרו של אופיר ומציג את אישיותו באופן המטביע רושם בליבם של מי שקורא אותו, כפי שהיה אופיר עצמו עושה למי שהיה פוגש אותו. תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

אייל עמר ודוד קליינר, תלמידי כיתה י' בבי"ס הימלפרב. תש"פ

דבר המנחה

נפלה בחיקי זכות גדולה להנחות את התלמידים היקרים דוד ואייל בעבודת החקר ובהכנת אלבום ההנצחה של אופיר הי"ד. העיסוק בשכול אינו דבר קל והתהליך שעברנו יחד היה עבורי מאוד משמעותי, מרגש ומאתגר.

העבודה על האלבום עוררה הרבה רגשות וחששות. וירוס הקורונה איים לעצור את העבודה אך המפגש בזום עם הוריו של אופיר, עומר ודינה, היה מעורר השראה וחיזק אותנו מאוד.

להכיר את אופיר דרך האנשים שכל כך אהבו אותו איפשר לנו ולו במעט להרגיש מקרוב את אופיו ודמותו של אופיר ולהתחבר אליה ברבדים נוספים.

תודה לכם דינה ועומר היקרים, על פתיחות הלב, על השיתוף, על החיבוק הוירטואלי ועל המילים המרגשות. תודה על המסר המחזק שביקשתם להעביר לתלמידים: "היו עצמכם, תדעו שאתם הכי טובים, תחיו את החיים, תגשימו את השאיפות שלכם".

משפחת קיט, ה' ישמח את ליבכם והיו ברוכים.

תודה לכם דוד ואייל על ההשקעה ועל שיתוף הפעולה.

שושי שביט, המכללה האקדמית ע"ש דוד ילין, התש"פ